

S. Petrus Damian.

Nativit. Domini. Flumen fluxus humani generis est, qui de primis parentibus in felici vena prorumpens, impetuofum torrentem per totam mundi latitudinem inflavit. Signanter autem in Jordane flumine idem humanæ vitæ, ac generationis Symbolum agnoscit Hieronymus lib. 1. contra Jovinianum, agens de Josue. Hic statim ut venit ad Jordanem, aquæ nuptiarum, quæ semper in lege fluxerant, arefactæ sunt, & steterunt. Jordanis undas, nuptiales aquas appellavit, quæ perpetuo conjugiorum alveo à superioribus Patriarchis illud usque continenter profluxissent. Idem in eodem Jordane exponit emblemata S. Gregorius lib. 33. Moral. cap. 6. ad illa verba Job 40. v. 18. Ecce absorbebit fluvium, & non mirabitur; & habet fiduciam quod instuat Jordanis in os ejus. Ubi sic scribit: Quid hoc loco fluvii nomine, nisi humani generis decursio designatur, quæ veluti à fontis sui origine nascendo surgit, sed quasi ad ima defluens moriendo pertransit? Sic ille. Sed ut symboli proprietatem, atque SS. Patrum expositionem compleamus, observandum est, Jordanem, vixdum mundissimum Panii originem egressum, in Semechonitis lacus paludes canosas influere, teste Josepho lib. 3. de Bello cap. 18. quibus

Job 40. 18.

S. Gregor.

originariam obturbat aquarum puritatem, ita ut turbidus exinde, ac cœnosus defluat, uti addit Epistola 2. Nicolaus Radzivilius Dux Olikensis. Quod emblematis proprietatem egregie promovet: nam humana natura originem quidem à Deo habuit certè Paniam, hoc est, mundissimam; cæterum in cœnosum mox quasi Semechonitem in peccati lacum sese immerfit, quo puram deturpavit originem, totamque genituræ fluxionem in posterum defœdavit. Ab illo ergo cœno tam impurus iste defluxus, ab illo peccato tam fœda in materno alvo scelerum coluvies. Atque in hunc quidem modum uterque defluebat turbulentus amnis, tam naturalis, quam mysticus; tam Jordanicus, quam humanus.

Josephus. Per originalem peccatum humana vita fluvius mundissimus in origine sua, deturpatus.

481 Ut primùm verò divina adfuit Arca, majestatem ejus reveritus Jordanis, præcipitem compressit undarum cursum, labentescum reduxit retro fluctus, gelidusque retrorsum tertius abscessit fluvius, inquit Nazianzenus in Præceptis ad Virgines. Undistis fluctibus, qui præcesserant, in mare reconditis, hinc exaltatis, qui subliterant, & in æthera fastigiatis, ait Isidorus in Illatione Misæ de Epiphania Domini. Porrò Arcam Testamenti, Mariam nuncupant plerique Patres; seorsim Bernardus, nec sine eximia Immunitatis nota, in Ser. de ejus Laudibus, ubi sic scribit: De lignis Setim condita est Arca, in qua Thuribulum, Manna, & Virga sunt recondita, quia licet Maria de Patrum natura per peccatum vitiosa duxerit originem; prælecta tamen, & præservata ad purum, Deum nobis protulit & hominem. Sic ille in Ser. de B. Maria: ubi quod illam Arcæ confert, ex Setinis tabulis compactam, rationem explicat; quia B. Virgo de spinosa Patrum origine fuerit orta; est enim Setim, idem quod spina; memoriamque refricat primi peccati, in cuius supplicium, spinæ dicuntur obortæ Genes. 3. 18. A quo quidem & sceleris, & supplicio immunem, Virginalem Arcam asserit Bernardus; quia, licet ex spinosa Patrum stirpe prognata, oppidò tamen per Spiritus sancti gratiam præservata est; sicut

S. Nazianz. S. Isidor.

olim consecrata fuit Arca, sacro uncta myrrhino unguento, præservationem præcludente. Propius ad rem S. Joannes Damascenus in orat. 1. de Dormitione Deiparæ, illam sacre Arcæ confert; medium Jordanis dividenti alveum, turbidumque irruentium undarum imperum cohibenti. Quid enim aude- ret flumen, cœnosam Adami, atque Adamarum generationem significans, Arcam, Mariæ umbram attingere, quam purissimæ originis futuram, quam à lutulento peccati defluxu immunem, divina virtute perlentisceret? Sed hoc alii urgebunt acrius.

Arca testamenti Mariam præfigurabat ab originali peccato immunem. S. Bernard.

482 Illud hoc loco observandum suscipimus, B. Virginem ex veteri Patriarcharum stirpe per XLII. generationes, quasi Arcam per totidem Mansiones, in Jordanis locum, veluti in maternæ Conceptionis alvum devenisse. Eâ porò deveniente, flumen immani prodigio constituisse, vel potius ad tantæ Arcæ præsentiam, obstupescit reflexisse, fluentiumque, ac resluentium undarum vorticibus, in rigidum sese aqueum montem conglomerasse: Steterunt aquæ descendentes in loco uno, & ad instar montis intumescentes, apparebant procul ab urbe, quæ vocatur Adom, usque ad Sarthan. Josue 3. 16. Neque verò refluxus miraculosi terminus otiosè observatus, vel inconsulto proditus, ad quem usque tanti prodigii pertinuit spectaculum; nempe Adom, & Sarthan, quæ compressi Jordanis, atque, præ Arcæ veneratione, regredientis testes extiterunt. Porrò Adom, urbem iuxta Tiberiadis stagnum agnoscunt Masius, & Serarius; quibus & Marianæ non displicet lectio Complutensis, quæ pro Adom habet Adam; quemadmodum legit etiam vulgatus noster Josue 19. v. 33. Sarthan verò oppidum in Tribu Issachar, ad radices Jezrael inter Scythopolim & Legionem statuit S. Hieronymus in lib. de locis Hebraicis; & id nomen Tribulationem eorum, interpretatur in lib. de Nominibus Hebraicis. Quoniam igitur arcano mysterio, ingrediente Arcâ, lutofus Jordanis alveus emundatus est, statumque cursum ad Adom usque & Sarthan fluvius reduxit; nisi ut significaretur, Mariam quidem, quæ per XLII. Proavorum generationes, veluti per totidem Mansiones illuc usque devenerat, turbulentis lutulentæ generationis, ac cœnosæ conceptionis fluctibus minimè fuisse involvendam? Mirati nimirum sunt Adom, & Sarthan, Humanum, inquam, genus, inter tot fœdissimos turbidæ generationis fluctus, obstupuit, tum Jordanis præcipitem compressum impetum, tum discissum fundum, Divinæ Arcæ gratiâ, subito fuisse exsiccatum, uvidoque expurgatum, atque emundatum limo, ne qua superesse posset suspicio, progredientem Marianam Arcam obliandam, lutulendam, ac vel levissimâ fuisse labe sordidandam. Pulchra quidem profopœia, Jordanis, dum signanter ad Adom, & Sarthan cursum retraxit, dum humanæ generationis limofum fluxum ad ærumnosum usque Adamum retulit, aliam longè diversam fore Mariæ generationem, & conceptionem testatus est: ex Adamo quidem, & post exactas XLII. Progenitorum aliorum mansiones, in communem humanæ generationis alvum ingressuram, sed tamen communibus ejusdem generationis sordibus minimè defœdandam. Ex utroque igitur loco Numer. 33. &

Ingressus Arca in Jordanis alveum designat in egressum Mariam in Annam alvum; fluminis refluxus reverentur ejus immunitatem. Josue 3. 6.

& Josue 3. additâ SS. Patrum expositione, influitam asserionem colligimus, B. Virginem ab Adamo, Abrahamo, Davide ac cæteris deinde proavis naturalem originem repetere; sed divina favente præservatione, à peccati originarii maculis immunem.

& Josue 3. additâ SS. Patrum expositione, influitam asserionem colligimus, B. Virginem ab Adamo, Abrahamo, Davide ac cæteris deinde proavis naturalem originem repetere; sed divina favente præservatione, à peccati originarii maculis immunem.

SECTIO XVII.

Piscatoria linea, & armilla, quibus Job Leviathanum captum describit, generationem B. Virginis præfigurant, non sine aliqua Immunitatis notatione.

Ad Job Cap. 40. v. 20. & 24. An extrahere poteris Leviathan hamo, aut sine ligabis linguam ejus? Nunquid pones circulum in naribus ejus, aut armillâ perforabis maxillam ejus?

Nunquid illudes ei quasi avi, aut ligabis eum ancillis tuis?

483 SI usquam aliâ nobilem aliquam Divus Jobus edidit prophetiam, propter quam illum S. Augustinus eximium compellat prophetam, in lib. 2. contra Pelagianos; vel ob hoc unum vaucinium, illustrem certè commerari potuit Prophetæ notam, quo mysticam Leviathani piscationem, aptaque piscationis instrumenta prædixit. An extrahere poteris Leviathan hamo, (ait Dominus,) aut sine ligabis linguam ejus? Nunquid pones circulum in naribus ejus, aut armillâ perforabis maxillam ejus? Nunquid illudes ei, quasi avi, aut ligabis eum ancillis tuis? At ego verò egregium meditor piscatum, quo immane monitum non arduis expugnem bellorum machinis superbissimum, sed abjectissimum tenui deludam lineâ, atque minutissimum veluti pisciculum levi quâdam exagitem armillâ, quibus strenuè districtum Ancillæ illum meæ lusum propinabo ludicrum.

Job 40. 20.

Leviathan nomine stygius exprimitur hostis.

Piscatoria linea generationem Mariæ & Christi significat. S. Greg.

484 Leviathan nomine, ac simbolo, stygium exprimi cetum, juratum humani generis hostem, nefarium primi sceleris auctorem, compluribus testimoniis, & argumentis latè alibi probamus. Porrò vastissimum hunc Draconem, qui universum Mundi Oceanum fœdis infestabat cladibus, trajecto aliquando hamo strangulandû, injectaque rictui armilla, multa perdomitum, ac pervicium exagitatione, ad litus tandem lineâ Piscariâ cogendum, puello, ac puellæ; Jesu, & Mariæ, lusioni futurum, paucis explicatû venimus. Sed quæ hæc linea, quisnam hamus, quæ Felix armilla, quibus tantum facinus patratum est?

485 Piscariam Jobi lineam S. Gregorius lib. 32. Moral. cap. 9. Genealogiam Mariæ, & Christi, sapienter interpretatus est: Cum dicitur, Abraham genuit Isaac, Isaac genuit Jacob, cumque cæteri successores usque ad Mariam Virginem desponsatam, describuntur, quasi quâdam linea torquetur, in cuius extremo incarnatus Dominus, id est, hamus iste ligaretur, &c. quibus latè & carnis escâ, & divinitatis distinguat aculeum, & universam persequitur Leviathani capturam. Eadem est explicatio S. Athanasii quæst. 20. variarum, Bedæ Matth. 1. & Homilia de Incarnatione, Albini in Sermone de Nativit. Odilonis in Compendio Gregorii, S. Isidori Hispal. lib. 1. Sententiarum Cap. 14. S. Brunonis in Ser. de eadem Na-

tiv. Ruperti lib. 1. in Matth. ac Petri Damiani in Ser. de Virginis Nativit. & in Ser. de Annuntiatione. Itaque extremam lineam piscatoriæ fibulam, cui hamus appenditur, Mariam Deiparam explicant, in quam Genealogia definit Evangelica: mox hamum, id est, verbi divinitatem carnis eicâ obiectam suspendunt; quam alii Christi carnem, alii Virginis asserunt, alii Virginem ipsam nuncupant. D. Petrus Cardinalis in ser. de Annunt. hæc scribit: Christus de Libro Generationis lineam faciens; Divinitatis hamum immexuit, quem carne operuit Virginali. ut Draco magnus illeclus ad carnem, ferrum Divini Numinis subserviret. Integrum B. Damianus his verbis piscationis instrumentum Evangelicum instruxit: nam *ex Mariæ Genealogia, piscariam nevit, ac deduxit lineam; huic divinum Verbum, quasi hamum, per Incarnationem adstrinxit: hamo autem Marianam Carnem innexuit, veluti escam, qua Leviathanum delusum perimeret. S. Epiphanius in Ser. de laudibus B. Mariæ, his illam verbis salutat: Ave gratiâ plena, hami esca spiritualis; in te siquidem hamus Divinitatis. Et merito quidem Epiphanius piscariam Escam, Deiparam Virginem dixit, quam Damianus Carnem Virginalem appellat: eadem enim, auctore Augustino Ser. de Assump. & eodem Damiano de ejusdem Nativitate; eadem, inquam, est caro Virginis Matris, & Christi, qui Divinitatis hamum, ex utriusque Genealogia pendentem, obduxit, quo immanis belua Leviathanus, dum Matrem, ac Filium vasto deglutire pergit hiatu, ferro transactus, & alienam escam intactam dimittere, & propriam coactus est animam infelix emovere. Sed libet Brunonem, SS. Carthusiæ Archimandritam de Genealogiæ Marianæ lineam loquentem audire. Hæc linea incipit ab Eva, & desinit in Mariam. In principio est mors, in fine vita consistit. Mors per Evam facta est, vita per Mariam reddita est. Illa à Diabolo victa est, hæc Diabolum ligavit, & vicit. Tam difertè ille & in Piscatoria Jobi linea extrema, Deiparam agnoscit, longâ avorum Evangelicorum serie ab Eva usque, Adamoque precreatam, & ipsam asserit Tartarei ceti piscatricem, atque victricem strenuissimam; nec sine immunitatis eximia nota, quam vel ex Evæ, & Mariæ in hac Leviathani contentione, tam accurata anthetesi probatam voluit piissimus juxta ac sapientissimus Bruno.

Extrema linea piscatoriæ fibulæ, cui hamus appenditur, Deiparam.

S. Petri Damiani. Hamus divinitatis, hami esca Maria, quo Draconem transversum.

S. Epiphanius.

S. Brunonius.

486 Addam Armillæ quoque paulò fustorem descriptionem, quam affabrè concinnavit Rupertus Abbas in Cap. 1. Matthæi. Illa verò, secundum Lucam sursum ascendens, textura Genealogiæ prolixioris, reverè quasi circulus extitit; ita ut nihil rectius, quam ejusdem generationis excursus putemus posse intelligi in verbis illis, quæ iidem ad B. Job Dominus dicit: Nunquid pones circulum in naribus ejus, aut armillâ perforabis maxillam ejus? Quid enim? Nonne, cum sic incipit: Et ipse Jesus erat incipiens quasi annorum triginta; & putabatur filius Joseph, qui fuit Heli; & sic finit; qui fuit Adam, qui fuit Dei; nonne, inquam, initium & finem conjunxit, & circulum fecit? Cum enim uno ductu linea sic stectitur, ut ejus initium, & finis conjungatur, nonne circulus, verbi gratiâ, qualis est armilla, formatur? Ecce Jesus Christus, de quo sic incipit: Et ipse Jesus erat incipiens quasi annorum triginta, ut

